

foretager forgæves Udpantning, 8) Kongens Foged sender Sagen tilbage til Politimesteren med Underretning om forgæves Udpantning, 9) Politimesteren anmoder Københavns Magistrat om som Faderens Opholdskommune at sende Bidraget, 10) Magistraten sender Bidraget, 11) Politimesteren udbetaler Moderen Bidraget, 12) Magistraten anmoder Aalborg Kommune som Faderens Forsørgelseskommune om Refusion — der har man dette, at Faderens Opholdskommune ogsaa faar med Refusionen at bestille — 13) Aalborg Fattigvæsen sender Bidraget til Magistraten, 14) Magistraten sender Kwittering for Beløbet til Aalborg, 15) Aalborg Fattigvæsen skriver til Overpræsidenten om Afsoning, 16) Overpræsidenten dekretterer Afsoning og sender Sagen til Politidirektøren, 17) Politidirektøren lader Manden afsone, 18) Politidirektøren sender Sagen tilbage til Overpræsidenten med Paategning om Afsoning, 19) Overpræsidenten remitterer Sagen til Aalborg, 20) Aalborg tilbage-sender Resolutionen til Helsingør efter Afbenyttelse, 21) Politimesteren udleverer Moderen Resolutionen. — Nu er der gaaens vist det at bemærke, at i Københavns bliver der saa mange flere Ekspeditioner, fordi her i Byen er ogsaa Magistraten Mellemand, og det kunde derfor maaske ordnes lettere paa den Maade, at der blev skrevet direkte til Kongens Foged, ligesom det er Sognefogderne paa Landet, der foretage Udpantningen med det samme. Saa vilde Magistratens Medvirkning kunne spares, og det, man skulde stræbe hen til, er dog at faa en saa hurtig Forretningsgang som muligt.

Den ærede Ordfører har gjort gældende, at naar man foreslaar, at Faderens Opholdskommune skal være den, der udbetaler Beløbet forskudsvis, saa er det for en stor Del af Hensyn til, at denne Kommune kan være klar over, at vedkommende Mand har faaet Fattigunderstøttelse, og at der altsaa ikke tilkommer ham politiske og kommunale Rettigheder. Men jeg mener, at man ikke for at faa de politiske og kommunale Rettigheder taget fra en Mand skal indføre en stor og besværlig Omsvøbs-historie. Jeg tror nok, man kan faa at vide, hvad man skal, paa anden Maade, og i alt Fald finder jeg, at det er for meget at gøre ud af den Sag. Der foreslaas et Sted i Lovforslaget — jeg tror i Slutningen af § 5 — at Barnefaderen skal betragtes som værende under Fattigforsørgelse i hele det Tidsrum, for hvilket Bidraget er erlagt af det offentlige. Det for-

staar jeg ikke rigtig. Beløbet kan først kræves betalt, naar hele det paagældende Halvaar er gaaet. Før den Tid kan man i Grunden ikke sige, han ikke vil betale, og det forekommer mig derfor ikke at være demokratisk at betragte hele den Tid, for hvilket Beløbet er erlagt forskudsvis, som en Tid, der afskærer vedkommende Barnefader fra hans politiske og kommunale Rettigheder.

I den ærede Ordførers Foredrag ved Sagens Fremlæggelse gjorde han gældende, at man behøvede ikke at tage saa meget Hensyn til Barnemoderen, hun kunde godt vente de 8—14 Dage, indtil Udpantningen var foregaaet. Jeg tror, det i Praxis vil vise sig at være meget længer. Vi have i hvert Fald i Aalborg en Bestemmelse om, at vi ikke anvise Bidrag til Udbetaling, førend vi have Resolutionen til Stede. Inden vi fik den Forretningsgang, foregik der nemlig ad denne Vej Besvigelser af den kommunale Kasse, og derfor ere vi nu forsigtigere. Men det kan være meget længe, inden Revolutionen kommer til Stede, bl. a. af den Grund, at Resolutionen gaar andetsteds hen, idet vedkommende Barnefader kan være forsørgelsesberettiget i en tredje Kommune, og naar Bidraget skal afkræves der, er det vel rimeligt, at Resolutionen skal medfølge. Paa Grund heraf kan det være længe, inden Sagen kan ordnes saaledes, at der kan udbetales noget forskudsvis.

Jeg ser altsaa godt, at der er betydelige Fordele ved det Forslag, der foreligger; navnlig de to Ting, jeg nævnte før, som vilde gøre Administrationen lettere for Kommunalbestyrelserne. Men jeg tror, at Bestemmelsen om, at det er Faderens Opholdskommune i Stedet for Moderens, der skal udbetale Underholdsbidraget forskudsvis, er temmelig uheldig. Jeg kan heller ikke se rettere, end at der er adskillige Ting i det foreliggende Lovforslag, som trænge til at gennemgaaes ret nøje for at rettes. Der er f. Eks. i § 5 Tale om, at en Barnefader „for bestandig“ har taget Ophold i Udlandet. Jeg finder, det er vanskeligt at bestemme, hvornaar han har taget Ophold for bestandig. Man kan jo aldrig vide, om det er midlertidigt eller bestandigt. Tænker man sig, hans Hensigt var at blive borte for bestandig; kunde han jo hurtigt tage en anden Beslutning og komme hjem. § 7 finder jeg ret overflødig, og flere af dem, jeg har henvendt mig til som sagkyndige paa dette Omraade, finde den ligeledes ret overflødig. Der staar i den Paragraf noget ret mærkeligt: